

PROJEKT MALÝ PRINC

7. A

2009/2010

Zdroj obrázku

http://2.bp.blogspot.com/_PJqDevlPaJQ/RyolDL2t8ZI/AAAAAAAAAHo/8XmYnB9MsxM/S226/Ma%C3%BD%2Bprinc.jpg

Tuto knihu tvoří výbor textů, které napsali žáci 7.A v průběhu práce na projektu Malý princ. Společně připravili slavnou knihu a zamýšleli se nad nejrozšířenějšími otázkami, které si klade i hlavní hrdina. Své myšlenky vyjádřili nejen v uvedených textech, ale také pomocí malování, divadla a pantomimy. První kapitola ukazuje, jak je práce na projektu ovlivnila a jak celý projekt hodnotili.

Za sebe bych jim jako celé třídy chtěla poděkovat za úroveň a nadšení, s jakými se do úkolů poušteli.

Helena Menoščíková, učitelka J

PROJEKT MALÝ PRINC

ukázky ze závěrečného hodnocení projektu

Naučil/a jsem se:

- ❖ přemýšlet,
- ❖ že kamarádství se musí udržovat, musíme o něj „pečovat“,
- ❖ mluvit si do očí,
- ❖ že se nejlepším přátelům pomáhá,
- ❖ zamýšlet se nad věcmi a pochopit důvody,
- ❖ že nemám každému vyhovět, protože je třeba zlý,
- ❖ držet slovo, být poctivá, pomáhat,
- ❖ spolupracovat ve skupině,
- ❖ hrát divadlo, lépe kreslit, vymýšlet a spolupracovat,
- ❖ trochu statečnosti, spolupráce, výzevnosti,
- ❖ komunikovat ve skupině,
- ❖ popisovat osobu,
- ❖ lepší český pravopis,
- ❖ bavit se s holkami,
- ❖ psát pro literaturu, nová slova, bujnou fantazii

Jak na Tebe kniha zap sobila? Co Ti p inesla?

- ❖ P inesla mi p átelství
- ❖ Zap sobila na m dojem . P inesla mi spoustu v cí t eba o emjsemješt nev d la.
- ❖ Dost na m zap sobila tím že se vlastn dva lidé z úpln jiného sv ta skanarádili a po tom odchodu nalého prince mu bylo smutno. Že p átelství je nade vše.
- ❖ To chování nalého prince. Kdyby se takhle choval každý, byl by sv t lepší
- ❖ Abych víc etl, i když noc ne tu, tahle kniha m bavila.
- ❖ Myslím si, že tahle kniha m docela ovlivnila. T eba neukazuju rodi mto, co jsem nakreslila. Mám díky knize a projektu více fantazie.
- ❖ Jak se nalý princ ke každému, koho potkal, choval
- ❖ P inesla mi asi dobrou náladu ...
- ❖ Zap sobila na m velmi Ze za átku jsem si myslela, že to bude nudný, ale naopak p ineslo mi to i zajímavosti
- ❖ Kniha mi p inesla vše d ležitě o p átelství, d v e a plno krásných citát .
- ❖ Ponau ení
- ❖ Zamyšlení sama nad sebou, co d lámšpatn a co ne. Nebyla to hodina o tom že veznem knížky a tene od za átku hodiny do konce. Ukázalo mi to i, že m že být hodina trochu zábavn jší
- ❖ Dala mi d vod se zamyslet nad tím co je.
- ❖ P inesla mi pocit uv dom ní toho, jak jsou pro m v ci a lidi, které námráda, d ležitě.
- ❖ Kniha na m zap sobila velice dobre, bylo to zajímavé tení. Já si myslím že mi ur it n co nového do života dala, a nejenom m.

JAKÝ JE MALÝ PRINC

Je to chlapec, který zažívá spoustu dobrodružství a zábavy. Píší o něm protože jeho osoba, jeho tělo, existence atd. je pro mě zajímavá a dodává mi inspiraci. Každý by řekl, že je to malý blondýný kluk s míčkovkou ale mě nezaujal jeho vzhled nebo dětský úsměv, mě zaujalo jeho chování, povaha a duše.

Jeho chování je nepředvídatelné, má svou hlavu, a proto se nechá snadno oklamat. Každý, kdo ho zná, třeba i jen z povídání, ví, že tento neobyčejný chlapec má duši křehkou a láskyplnou, a proto je jeho každý den radostný a bezstarostný. Dokáže si život užívat, i když je často sám a právě proto mu nemůžeme vytýkat, že když se jednou za čas setká s živou bytostí, že toho po ní chce moc. Přítelství, které dokáže lidem dát, je nepředstavitelně velké a pevné. Je vám oporou a kamarádem v těžkých chvílích, dokáže podat pomocnou ruku, když jste v nesnázích, když vám hrozí nebezpečí, když se potěbujete vyplakat, požádá tu je a snaží se vás rozveselit. Udělá by pro vás cokoli. Jeho láska k práci, zvířatům rostlinám a bůh ví co ještě dál je pro mě neskutečně podívanou. Jeho snaha vytvořit lepší a veselejší svět je tak krásná. Ale nejkrásnější je, když vidíte, jak se tento hošík samostatně a poád dokola pere s problémy, tíhou, námahou a vyvíjí, že je to on, kdo vždycky vyhraje. A to je podstata tohoto textu, uvědomit si, jak jsou dítí výjimečné a právě Malý princ je podstata dětsví. Malý princ má rád západ slunce, teď už vím proč, protože ví, že když slunce zapadne, tak musí zase vyjít a svítit lidem aby viděli jak velké štěstí mají, že jsou na světě.

Nikdo neví pravdy, proto píší tuto charakteristiku, možná jen tak, možná pro radost, kdo ví, ale jedno co vím je to, že Malý princ je skvělý chlapec, i když ho znám jen z knihy. A proto vám tuto knihu doporučuji. Ale nesníte ji jen číst, musíte se do toho vžít a cítit tu lehkost dětsví, o tomto je...

Tak třeba nikdy příst
s pozdravem Pe a Jungvirtová

Žije na zázračné planetě. Malý, stříapatý, s rýžovými pláštíky a černými botami, žlutým páskem a šedým kordem a zejména velkou neobyčejností, tak takový je Malý princ.

Vzhledem k tomu s velkým obdivem jaké pochopení má pro druhé.

Z jeho chování můžeme vysledovat pozoruhodnost, ale především fantazii za kterou se nestydí. Přitom je vyzorujícím trochu naivní, přemýšlivost, lehkovážnost, skromnost a kapku roztrápenosti. K lidem se chová mile a vstřícně. Práce se nebojí. Povahu má velmi milou. Má smysl pro odpovědnost, samostatnost a je přátelský. Jediné co bych mu mohla vytknout, je příliš velká, bujná představitost.

Malého prince jsem si během tení knihy oblíbila pro jeho kladné vlastnosti a milou povahu. Námětem by mohl být například

Hanka Š.

POHÁDKA O MÉM ŽIVOT

Petra J.

Byl jednou jeden nesmíly mladík a jedna překrásná dívka. Byli to úplně obyčejní lidé, kteří se do sebe zamilovali. Zanedlouho byla svatba, nevstalo to tuze slušelo a ženichovi jakbysmet. Přes mnoho lidí se na tu slávu šlo podívat. Zamilovaný pár žil v docela útulném bytě ku 1+1 - pro něj ideální.

Ale po nějaké době jsem zala do rodiny patřit i já, zamilovaný pár měl velkou radost a už se těšili na to, jak budu růst.

Z překrásné dívky se stala skvělá naninka a z nesmilého mladíka výborný táta. Moc dobře se o m starali a také že starají ještě pořád!

Bylo mi šest let, když mi oznámili, že budu mít sourozence. Byla jsem z toho poádně vykulená, vždyť já ani poádně nevěděla, co to je. No a od svých šesti let skončilo bezstarostné žití, za pár měsíců na svět přišla má sestra i ka Lucinka. Jenomže v tom byl háček, panelákový byt 1+1 nebyl zrovna ideální pro čtyřlennou rodinu, proto jsme se přestěhovali na statek do Zlaté Koruny. Tam jsem vyrůstala do svých deseti let. Sestra rostla jako z vody a my se zase stěhovali, tentokrát kvůli práci. Tak už zase jsem byla v panelovém bytě na zaprášeném sídlišti Roky letly a my byli čím dál v tšěji a v tšěji. Chodila jsem do školy, do 5. A, sestra do školky a žili jsme si jako v pohádce.

Teď jsem v 7. A, sestra přejde do školy a tím pádem se stává mzdovodnou sestrou, ale není to tak úplně. Začala m pohlcovat puberta a pomalu si přestávám vážit toho, co nám ale za chvíli se to zase zlepší a budu super sestra.

Dnes už vím, že sestra není úplně anděl, jak všichni říkají, a proto se nevyhne drobným hádkám ale jedno, co vím zcela určitě, je to, že lepší rodinu, než kterou nám já, si ani vesnu neumím představit.

No a to je asi tak všechno z něho života a nedlouhého vyprávění :D

Jirka

Bylo nebylo v pohádkové kněžské zemi místo eský Krumlov. Uprostřed města ka stojí bílý domek s červenou stěchou. U domeku máne svoje království, tam utíkáne před venkovními zloději a zlymi aroději.

Chodím do sedmé ročníku základní školy. Je to škola překrásná, ale bez Harryho Pottera. Do této školy chodí i m j mladší bratr, je v první třídě.

Když p íjdu dom, ekají na m navlas stejné dv princezny. Princezny za ínají chodit do školky. Moc se jim tam nelíbí, asi to nebude jejich království, prozatím

Jako správný princ Ji í nám také své zájmy. Dob e hraji badminton, nám hodn turnaj a zápas . To mi zabírá všechen volný as, ale toho v bec nelituji, protože tam nám spoustu nových kanarád p átel a dobrých soupe . Tuto svou pohádku bych s nikým nevymnil.

Petra K.

Bylo nebylo, dávno již tomu, co se jednoho krásného dne v nemocnici v eském Krumlov narodila hol i ka. Dali jí jméno Petruška. Všichni se z jejího narození radovali a nejpyšnější ze všech byl tatínek. Za týden si tatínek s naninkou svoji princeznu ku p ívezli dom. Ale to bylo nad lení.

Princeznu ka nespala a nespala. Všechny ch vy v okolí se st ídali p í jejím uspáváním naninka, tatínek, babi ka, a dokonce i pes! To Vámo ní musím vypráv t, jak to bylo s naší Belinou. Starala se o ni jako o vlastní št n . Když Petruška zabre ela, okamžit hledala pomoc. B da, když naninka hned nevstala, chytla ji n žn za nos nebo za tvá e a tak dlouho dorážela, až naninka vstala a b žela k postýlce.

Petruška rostla jako z vody, u íla se sed t, chodit, z postýlky si vytvo íla t locvi nu, z matrace si ud lala klouza ku a postýlka se stala posilovnou. Jenom mluvit se jí necht lo. Sta ílo jenom zabre et a všichni p íb hli. Pro by se snažila?

Byli jí t í roky, když prv n vstoupila do dve í mate ské školky. Tam bylo hra ek, oble k , zábavy, ale nejlepší byly šaty pro princeznu, pracovní st íla a kladívko nebo pilka, no a také t locvi na, nap . kruhy, žeb ík, lano, žín nky. Také mívala divadlo. Zahrála si r zné role, ale nejlepší byla postava Pazoura v pohádce Mach a Šebestová v zoologické zahrad .

Léta školky uprchla jako voda a z Petrušky se stala velká Petra. Za ala chodit do velké školy. Krom toho za ala chodit do hudební školy. Housle! To je nástroj, ale cví ít se musí. N kdy jí to moc nebavilo. A te ? Bude jí 13 a co dál? Na to si musíme ješt hodn dlouho po kat.

Radek

Bylo nebylo, ale m se to stalo. Byl jsem ješt v b íšku naninky. Ale už m to tam nebavilo, tak jsem se narodil o 3 m síce d ív. Pojmenovali m Radkem. Protože jsem byl hrozn malinký, ležel jsem ve vyh ívacím boxu, spal a jedl, než jsem p íbral asi 1 kg a

pak nás propustili dom. Doma m naninka krmila a pomalinku jsem p ibíral na váze. Ve 4-5 letech jsemza al chodit do školky a moc se mi v ní líbilo.

Tím že jsemse narodil d ív za al jsemdo školy chodit v 7 letech. Nyní jsemv 7. t íd a škola me po ád baví.

Sima

Jednoho dne se narodila hol ina jnénemSima. Té hol i ce bude 24. 1 13 let. Budu vámo ní vypráv t.

Ve 2 letech jsemdostala pod stromek k Vánoc mko i ku jnénemBarunka. Bylo to krásné šedivé klubí ko s modrýna o ina, bylo to né št stí ko a od té doby jsem toužila mít doma všechna zví átka, ale ze všech nejvíc jsemsi zamilovala kon a ve 4 letech jsemna koni jela poprvé. Zaujali m až tak, že jsemcht la mít jednoho dona. Nedovedla jsempochopit, pro ho nenohu mít dona v pokojí ku a spát s ním v posteli jako s Barunkou. V 10 letech m rodi e p íhlásili do Stáje POHODA. A m j sen se za al alespo áste n plnit. Letos jsemse zú astnila prvních závod na ekofarm Borová a jela první Hubertovu jízdu na koni jnénemBono. Dnes již chápu, že kon nenohu mít v pokojí ku, ale pevn v ím že m j velký sen mít vlastního kon se SPLNÍ..

Michal

Byl jednou jeden chlapec a ten se jmenoal Michal. Když byl malý, tak to byl neposedný áblík. ím více rostl, tím v tší byla jeho váše všechno prozkoumat. Neustále byl v pohybu, lezl po stromech a ml každou chvíli od ená kolena. Rád jezdil na kole a skateboardu, rád chodil bruslit jak na led, tak nekole kové brusle, ale to vše mu z stalo do dnes.

Te když je v tší, chodí s ta kou na ryby a jednou bude chodit také sám

Markéta

Bylo nebylo, v jednobílém done ku se zahrádkou bydlela s naninkou, tatínkem babi kou a d de kemhol i ka jnénemMarkétka. Když byla Markétka malinká, m la pejska jnénemJessi. Kanarádila se s hol i kou Leni kou ze stejné ulice. Trávily spolu spoustu asu.

Jednoho dne Markétka za ala chodit do školky, kde si našla kanarády. Nejlepší kanarád byl Št pik, se kterým si hrávala s dinosauru.

Když bylo Markétce šest let, za ala chodit do školy. Moc se jí tam líbilo a v tšinu d tí znala ze školky. Ve druhé t íd se jí narodil brat í ek Ondrášek. Ve škole

n kdo ob as odešel nebo p išel. Až jednou p išla ve tvrté t íd další nová ža ka. Jmenovala se Hani ka Švédová.

Markétka s Hani kou se skamarádili po cest do muzea. Od té doby byly nejlepší kamarádky. Paní učitelka je nechala, aby sedly spolu. Dávaly si dárky k narozeninám k svátku a Vánoc m V šesté t íd se spolu začaly hádat, a to jen kvůli zbytečnosti.

Takhle to šlo až do konce školního roku, kdy se jelo na rafty. Markétce se to moc líbilo. Hlavně to, že přes noc stanovaly v kempu. Nastaly prázdniny a Markétka jela s rodiči do Rakouska a do Chorvatska. A po prázdninách se šlo zase do školy.

Markétka tedy chodila už do sedmé třídy. Potom do osmé a do deváté, až vyšla školu. Její sen byl

Kryštof

Daleko tehdy ještě ve vesnici vyrstal chlapec jménem Kryštof. Byl to takový malý chlapec, který dával blbosti a pořád někde poletoval.

Vyrostl a nastoupil do školky, tam si našel nové kamarády a zábavu. Hned po nástupu do školky, se mu narodila sestra jménem Ema. Ve školce strávil celé tři roky, než nastoupil do školy, bylo to něco jiného, ale zvykl si. Našel si tam opravdu plno kamarádů a hodně se toho naučil.

S přibývajícím rokem školy ho to více a více nudilo a otravovalo, protože se musel čím dál více učít a neměl poněkud čas na nic jiného.

Uplynulo to jako voda a Kryštof začal zlobit a podobně, asi na něm ho přišla puberta. Byl čím dál více oddanější sobě a měl před sebou ještě dlouhou budoucnost.

Aneta

Byla jednou jedna holčička, jmenovala se Anetka. Vyrstala v pětilenné rodině se třemi sourozenci, starším bratrem a mladší sestrou. Hlavně v útlém věku, kdy chodila do školy. V první třídě byla nejlepší žačka. Bydlela v Borové, dojížděla do českého Krumlova do školy, ale i na tancování, které milovala. I její kamarádka Kristýna tancovala, a nejen to je spojovalo, navzájem se doplňovaly. Spaly u sebe dávaly, kraviny a přemýšlely o budoucnosti, ale raději myslely na přítomnost, a proto toto vyprávění končí, protože je lepší vyprávět minulost než budoucnost (to snad ani nejde).

Tonáš P.

Bylo nebylo, narodilo se miminko a to jsem byl já. Čas plynul, já poporostl a začal chodit do mateřské školy, tam jsem si rád hrál s kamarády, hračkami a poznával nové věci. V sedmi letech jsem nastoupil do základní školy, kde jsem poznal nové kamarády, naučil se číst, psát, počítat a dozvídal se spoustu nových pro mě neznámých informací.

Nyní jsem žák sedmá třídy, poznatky ze všech předmětů se nám prohloubily a stále prohlubují. Učíme se cizí jazyky, angličtinu a němčinu. Rád sportuji, chodím hrát florbal, rád jezdím na kole, skateboardu.

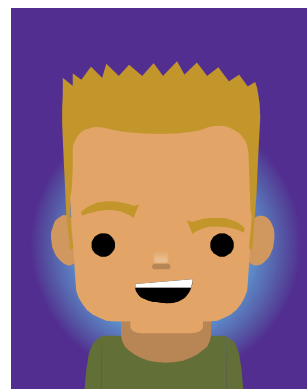
V létě se rád koupím, chodím rybařit a jsem rád, když chytím rybu. Mým nejvtípějším úlovkem byl kapr, který měl padesát centimetrů. V zimě mám rád sníh, můžu jezdit na snowboardu a užívat si sněhuláka.

Dario

Bylo nebylo. Za desatero hodin a desatero dní, na malém kopečku stála jedna malá chaloupka na kůlně. Bydlel v ní jeden malý baculatý loviček jménem Dario. Měl šišatou hlavu, odstáté uši, pusku od ucha k uchu, bícho kulaté nožky kulhavé. Zkrátka chlapec k pohledání.

Rostl jako z vody. Rodiče z něho měli čím dál větší radost. Začalo to už jeho nástupem do školky. Učitelky měly hodně práce, aby dokázaly vydržet rošťárnám, které vymýšlel dnes a denně se svým kamarádem Kryštofem.

Nástupem do školy se trochu uklidnil a učení mu šlo celkem bez problému. Kromě toho měl spoustu zájmů, rád lyžoval, plaval, jezdil na kole a ze všeho nejraději hrál badminton. V něm získal jeden úspěch za druhým, pokoj se mu plnil diplomy, medailkami a dalšími trofejemi. A tak si žil spokojen ve své malé domečce a snil o tom, jak se z něho jednou stane slavný badmintonista.

Hanka Š.

Je tomu už mnoho let. Rostlo kolem nás mnoho zeleně, ptáci prozpěvovali. Teď tu máme hodně strojů a vlničku spatříte jen občas. Ráda vzpomínám, jaké to tu bylo dříve. Chtěla bych vám vyprávět jednu pohádku.

Bylo nebylo, na kopci stál dým jako hora. Žila v něm dívka jménem Hanka, spokojený život s rodiči, sestrou, dědečkem a malým kopečkem. Jako malá byla často nemocná. Její

matka chodila do práce. Dcerku nechtěla dávat do školky, aby se ještě více nenakazila. Zavolala tedy do nedalekého města a nechala přivést Haninu babičku. S ní trávila celé dopoledne, než se vrátila její maminka.

Netrvalo dlouho a bylo jí skoro sedmilet. Nastoupila do základní školy nedaleko od domova. Do té školy chodila tři roky. Pak nastal zlom na škole se učila ponalu. Do čtvrté třídy nastoupila Hanka na základní školu v sídlišti. Pozнала tam nové tváře a také kamarády.

Vystudovala zdravotní školu. Po maturitě nastoupila jako zdravotní sestra na detské oddělení v českých Budějovicích. Co by to bylo za život, kdyby nepoznala svého prince? Samozřejmě že ho potkala. Jen si nemohu vzpomenout, jak se jmenoval. To nevdává, hlavně že jí měl rád a byl hodný. Kdo ví, možná, že žije ještě nyní. Zazvonil zvonec a pohádka byl konec.

Terka

Bylo nebylo jedno ne příliš bohaté království. V malém zámku žila princezna Tereza s rodiči a dědečkem. Bylo to velmi hravé dítě. V 6 letech se jí narodil bráška Filipěk I.

I když nebyli bohatí, byla spokojená, protože byli často spolu, jezdili na výlety a chodili na procházky po svém malém království. I když byla princezna, začala chodit do školy a moc se jí tam líbilo. Když povrostla, jejími nejlepšími kamarádkami se staly princezny Pí a Sima. Trávily spolu hodně času, vymýšlely různé hry. Přesto, že byly hodné dívky, občas zlobily svoje královské rodiče i poddané různými lotrovinami. Princezna Terka, jak jí všichni říkali, začala hrát na kytaru a po nějaké době začala s kamarádkami chodit na výuku bojového umění aikido.

A tak si nějaký čas žili doma pohornadě, než princezna dospěla, a i když měla doma všechny ráda, rozhodla se, že na vdávání je moc mladá, a raději se rozhodla odjet studovat a poznávat jiné kraje. Určitě se jednou vrátí, aby byla se svou rodinou, našla si svého prince a založila nové království.

VZKAZY DOSP LÝM

Drazí dosp lí,

já vám píši za všechny d ti sv ta. Tímto dopisem vás prosíme, abyste nás vnímali, chápali a milovali, víme že to není lehké, ale pochopit vás také není zrovna aji ek. Víme že zlobíme, jsme nepo ádní a n kdy i protivní a drzí, ale také d ti pot ebuji milovat, pohladit po vlasech a slyšet semtam nějaké pochválení. N které d ti nemají nic z toho, vyr stají v d tských domovech bez rodi a v te, že to zamrzí. N které d ti ale nemají ani ten d tský domov. Proto prosím vašte si toho, že můžete mít d ti, protože mít d ti je boží dar. My vás máme moc rádi.

Vaše d ti

My d ti prosíme Vás dosp lý, abyste nás brali takový, jaký jsme. Když náte špatnou náladu, nevybíjejte si to na nás, protože poté si myslíme, že na tom máme vinu my. Víme, že Vás zlobíme, ale jsme prost d ti. Prosíme Vás pochopte to. M jte na nás víc času, abychom se Vám mohli sv ít se svými problémy a mohli je ešit. Zkuste se ob as zamyslet a vzpomenout si, jaké to bylo, když jste byli malí a jak se chovali vaši rodi e. Jaké Vám to bylo... A prosíme ještě o jednu v c, ne ešte své problémy alkoholem jinak tím trápíte i nás a my se to od Vás pak nau íme a budeme to po Vás opakovat.

Zkuste si o tom problému t eba s n kým popovídat a zkusit ho vy ešit.

Milí dosp lí,

prosíme vás, abyste se snažili pochopit naše umlecká díla a naše p edstavy o budoucnosti. Také jste byli d tmí, jen v jiné době, m li jste mén hra ek, podmínky byly horší. Prosím ponáhejte nám když vás požádáme o radu. Snažte se, aby naše d tství bylo š astné.

S pozdravem vaše d ti

P. S. D kujeme, že se nás snažíte pochopit.

Pro všechny dospělí!

My dítě si přeje, aby nás dospělí nekritizovali. Chtěli bychom abyste nás trochu pochopili. Náš dětský svět je báječný, ale vy nám to trochu kazíte. Nemusíte nás hned okřikovat, abychom něco rychle udělali. My přijdeme ze školy a máme hned něco udělat. My také chceme čas pro sebe a vy nás hned honíte, abychom udělali tohle, to a tanto. Vy také chcete chvíli pro sebe a my vám neříkáme: „Jdi nakoupit“ atd. Pochopte taky nás děti! Nebo nám zakazujete chodit ven, když už máme všechno hotový. Taky byste nás mohli nechat tak do 8 hodin do večera. Vy se bojíte nás nechat chvíli samotný, my víme, ale taky to chvíli potěbujeme. Prostě klid a ticho. A učit se taky pořád nemusíme, pořád si jenom drtit v domosti do hlavy. Prosím zvažte to! A nechte nás chvíli samotný! Vaše děti

DĚTEM

Milé děti,

píšeme vám dopis, co se nám líbí a nelíbí. Nelíbí se nám, že chodíte kouřit, že chodíte za školu a že chodíte pozdě domů a taky že nám lžete do očí a odmítáte nám. Ale taky víme, že za to můžeme i my, dospělí. A taky se nám líbí, že pohledáte sourozence a vy, co máte domácí mazlíčky, že se postaráte oběma. Ale asi vám taky něco závidíme, a to je vaše fantazie. No a to je asi už vše,

tak ahoj,

s láskou dospělí.

Milé děti,

Když jste se narodily, tak my jsme byli šťastní. Máme vás moc rádi a chtěli bychom od vás, abyste nás tolik nezlobily.

My víme, jak to myslíte. My, když jsme byli ve vašich letech, měli jsme stejnou fantazii. Žádáme vás děti, abyste nás pochopily, protože v práci toho máme strašně moc a když přijdeme domů, máme toho dost a někdy i rodiče, kteří buďte učit nebo pracují na univerzitách, si berou domů práci, ven pracují místo ležení. Jdou spát třeba v 1 hodinu ráno a vstávají v 5 hodin ráno. Jaký je to život? Prosíme vás děti, nerušte nás při práci. Tím nám ušetříte náš čas zlobením se na vás. Děkujeme za pozornost.

Vaši rodiče

O R ŽI

P íb h kv tiny

Jednání kv tiny nebylo příliš zdvořilé, ale přesto jsem ji nemohl opustit. Už jen kvůli té kráse, v ní, symfonii a dalším překrásným vlastnostem jevma gestma. Nedokázal jsem jí mít rád, ale dokázal bych pro ni udělat cokoli. Byla jiná než ostatní kv tiny, proto se tolik zapsala do mého obyčejného života, dala mi sílu, kuráž, odvahu a jiskru, ale také mi naučila nebýt hloupý a bojovat s problémy každodenního života. Vždy jsem věděl, že je zlá a pyšná, ale jakési pouto nás udržovalo v pomyslném přátelství mezi sebou. A tak to šlo minutu po minutě, den co den, až po roky jsem ji obklopoval, nosil vodu, staral se o ni jako o svou vlastní. Ale ona nic, ani kapka vody, měla po mě jen samé připomínky. Pořád skuhrala, že jinde by se měla lépe, ale já pro ni dělal, co jsem jen mohl, ani mou snahu neměla ocenit. Už jsem to nemohl vydržet, už jsem neměl sílu dále jí dělat otrocku, ale bylo pro mě těžké ji opustit... Ale rozhodl jsem se a určitě své rozhodnutí nehodlám změnit.

Šel jsem jí to říci jako to bylo bez duše, každý bližší krok k ní byl těžší a horší. Začal na mě dopadat stres a strach. Začínal jsem chápat, že to nebude tak lehké, říci, aby se sebrala a odešla pryč, naopak to bylo docela těžké. Co si uvnitř říkala: „Zkus to s ní ještě“, ale já nemohl, už jsem neměl sílu být jejím zajatcem. A stalo se, přišel jsem k ní a ona: „No kde si ješas na svou inkou.“ Já jí odpověděl: „Víš kv tino, nepřišel jsem kvůli své inkou, ale kvůli tomu, abych ti řekl, že má naše planeta by bylo lépe bez tebe.“ Na ten její smutný pohled nikdy nezapomenou. Chtělo se mi brečet, ale vždy jsem věděl, že dělám správně. Když jsem tu v tu do řekl, vždy jsem věděl, že ji zcela pochopila a její poslední smutná slova zněla: „Mrzí mě, jestli jsem ti ublížila a jestli ses kvůli mě trápil, ale já už jsem zkrátka taková,“ a odešla. Chvilku jsem seděl u jejího místa a přemýšlel... Vždy jsem věděl, že někde uvnitř v té drobné kv tince je hřejivé teplo a já ho chtěl najít. Rozbíl jsem se za ní, ale bylo pozdě, kv tina nikde. Cítil jsem se jako tyran, který vyhnal královnu od své matky. Víím, že kv tina mě pochopila a jistě se na mě nezlobila, ale tebe, právě tebe bych si nepřál nic víc, než aby se vrátila. Chybu jsem neudělal, to víím, ale výitky mít budu. Ale přece jen mi tu něco nechala malé semínko.

Petra J.

Krásná Růže

Jednoho dne se růže probudila a nevěděla, kde je, tak si říkala: „Ooo! Já jsem nejkrásnější! Ani tygra se nebojím, protože jsem tak krásná, že ho ošlím a také mám ostré trny.“ Jednou ji objevil Malý princ, ale ona si hnedka o něm myslí: „Ten je tak divný, no ale třeba se o mě bude starat.“ „Prosímdej mi najíst, nám hlad a dej sem zástnu, fouká tu na mě, budu rozčuchaná!“ „Využiji ho, to bude paráda.“

Další den ráno: „Konečně si tady, to teda byla doba, přišel přijít vás! Jsem tu teprve druhý den a už chci jíst!“ Jsem tady pořád sama. Tak mi dej alespoň najíst! A dej pryč tu zástnu, stíní mě! No toto, co to je za ošklivou vodu? No fuj! Dones mi novou! Utrápním ho. Ale to nechci, kdo se pak o mě bude starat? Proč jsem tak zlá a hnusná na toho, koho mám vlastně ráda a kdo se o mě stará? Musím se mu omluvit! Další den se mu omluvím, kdo by se pak staral o mě a o mé 4 trny? To je dobře, že za mnou stále chodí. Doufám, že mě dokáže i přes tohle všechno mít rád.“

Blanka

Malý princ a překrásná květina (divadelní hra)

Malý princ: „Moji květina to trvá déle než ostatní!“

Květina na scéně....

Květina: „Ó musím se pořád upravit, abych zaujala.“

Přinesť kulisu západu slunce....

Květina: „Ach právě jsem se probudila. Promi, prosím jsem ještě celá rozčuchaná.“

Malý princ: „Jak jste krásná.“

Květina: „Že ano. Přišla jsem na svět zároveň se sluncem.“

Kulisu slunce....

Květina: „Myslím, že je čas posnídat. Byl byste tak hodný a postaral se o mě?“

Květina ze scény, honem konec s vodou

Malý princ: „Ta květina je krásná, ale jsem celý zmatený.“

Vypravěč: „O den později“

Květina: „Jen ať si přijdou tygři se svými drápy!“

Malý princ: „Na ně planet nejsou tygři, a tygři trávu ani nežerou.“

Květina: „Já nejsem tráva!“

Malý princ: „Ó promi, te...“

Květina: „Já se tygři nebojím, ale mám hrůzu z prvanu. Nenáte, prosím, nějakou zástnu?“

Malý princ: „Hr zu z pr vanu? Pro rostlinu to není p íliš š astné.“

Kv tina: „Ve er na m dej poklop. U vás je veliká zina. Je to tu špatn položené! Tam odkud jsemp išla..“

Chvíle ticha...

Kv tina: „A co ta zást na?“

Malý princ: „Cht l sempro ni jít, ale mluvila jste se mou.“

Kv tina zakašlá...

Kv tina: „EhmEhm“

Kv tina ze scény...

Vyprav : „O pár let pozd ji od princova odchodu.“

Princ: „Nem l jsemji poslouchat. Kv tina se nesmí nikdy poslouchat. Musíme se na n dívat a vdechovat jejich v ni. Tahle kv tina napl ovala v ní celou planetu, ale nedovedl jsem se z toho t šit... Ta historka s drápy, M la ve m vzbudit vlastn n hu. Tehdy jsem nedovedl nic pochopit. M l jsempod jejími chabými lstni vytušit n žnost. Kv tina si tak odporují! Ale byl jsemp íliš mladý, abych ji dovedl mít rád.“

Tereza

R že

Óóó, kde to jsem kde jsemse to octla. Kamse to kutálím ponóóó. Ne, co to se mou d lá, vždy budu od hlíny. Jé, n co p íjemného, kone n vlažná koupel. No tak už bych asi m la za ít s promnou, ale nebudu chvátat. Oh, to už námjako stonek, bože, kdo se to na m dívá, takovej velikán. Jéé, slune ní paprsky mi ur ít pom žou. Ježíš, už je tu zas ten velikán, ach jo stíní mi, uhní, no kone n . Kamto jde, že by zase koupel? Juch . No tak to abych šla do hajan. Aaa zase ráno co to má znamenat ten stonek píchá auvejskyy, j va poupátka už koukají, a támhle druhé. Hlavn a nep jde zase ten velikán. Dneska sluní ko z stalo v pe inkách, ale já ho pot ebuju pro svoji prom nu a krásu, a vyleze! Ty, velikáne, na i tomu slunci co je naho e, a kouká vylézt, on m snad poslech, tak to je fakt dobrý, n co vyzkoušíme, hej ty, poj jsema dej mi teplejší koupel, kamto jde, jééé on m zalívá teplejší vodou, to je tak fajn. Už se stnívá, no tak tuhle noc musímzvládnout celou prom nu. Až se ráno proberu, jsempzv davá, co mi p íbude. Hrm už námkrásný velký kv t, je ervenor žový, no to jsempzv davá, co na to ekne velikán. Pozor, už jde, on si musel zase stoupnout p ede m, bože uhní se mi Kamto jde, on se urazil. Ne to ne, co jsemto ud lala, te už m nikdy nezalije a ani mi nebude stínit, když to n kdy bylo p íjemné. Možná bych se m la omluvit, t eba by se vrátil, zavolámna n j. „Halóóó vra se, já se ti omlouvám“ Jo oto il se, vrací se, odpustil mi, te jsemnejš astn jší r že na sv t .

Aneta

R že

Nevím jak jsem se dostala na tuto planetu, nebo jestli tu jsem už od semene, ale vím že svoji promnu v krásnou a nezranitelnou květinu jsem prožila zde na této malé podivné planetce s malým podivínem

Nejdříve jsem si myslela, že mi chce zničit, protože mi závidí mou krásu a nezranitelnost, ale myšlela jsem se, to zvláštní stvoření bylo velmi něžné. Staralo se o mě už od malého kvítka, takže to byl on, kdo mne zalil, když jsem to nejvíce potřebovala. Byl na mě velmi hodný, myslela jsem že to dělá jen kvůli mé kráse, ale asi jsem se pletla. Někdy mi připadal jako hlupák, ale už teď si uvdomuji, že za to všechno jsem vděčná. Byl tak zranitelný, nechápavý. Někdy nechápu, proč na mě celé hodiny civí, nejspíš proto, že jsem tak hezká. Pak mne ale zase urazilo to, když se díval po západu na slunce, jak zapadá. Nechápeala jsem ho, byl velmi zvláštní, nevěděl jsem jak se k němu chovat. Občas jsem z něho dělala svou služku, pak mi to bylo líto, protože jsem měla pocit jako bych ho využívala. Jednoho dne jsme si povídali a já jsem najednou řekla: „Tam odkud pocházím?“ najednou jsem si uvdomila, že nevím odkud pocházím a bylo mi tak trapné, že bych se zahrabala hluboko do země a už bych nevylezla. Později jsem si uvdomila, že moje pýcha toho dne přestoupila všechny meze. Bylo mi líto, že jsem tak moc pyšná na to se oněm, teď toho lituji. Můj opatrovník je pryč a mne zachvátil velký žal. Bez něho si nemůžu připadat krásná a nezranitelná, když nemám kdo by mne obdivoval a kdo by mne ochránil.

Kristýna H.

Příběh z pohledu květiny

„Jaké šaty bych si měla obléci a jak se upravit? Neobjevím se přece zmačkaná jako vlíčníky. A kdy bych se měla objevit? Už vím objevím se až při západu slunce, vždy přece jsem se sluncem přišla na svět.“

„Asi bych měla být a být a květinu nechtěla dál říkat a říkat si, že teď je ta pravá chvíle na to, aby se vyvinula. Zeptala se: „Jú, kde to jsem tady je ale zima a kdo to sem jde?“ „To je nějaký člověk,“ odpověděla si květinu.

„Ahoj, kdo jsi mladý pane?“ „Já jsem malý princ,“ odpověděl s údivem. „A kdo jsi ty?“ „Já jsem růže.“ „Jsi přehrášná květinko. Budu se o tebe starat,“ nabídl jí princ. A květinu s tím souhlasila. Princ jí zalil. Dal jí dobrou noc a šel spát.

Druhý den p išel ke kv tin a ta mu ekla: „Princi námhlad a už je as ke sva in !“ Princ ji zalil „Už jsi spokojená?“ zeptal se starostliv . „Ne,“ odpov d la rozzloben . „Je mi tu velká zima, postav okolo m ohrádku,“ a jak ekla, tak princ ud lal. Postavil okolo ní ohrádku a sedl si na kopec a pozoroval západ slunce.

Další den šel navštívit kv tinu. Poru ila si, že chce erstvou vodu. A princ šel k nedaleké studánce a dal do konvice erstvou vodu. Zalil kv tinu. Tak to šlo den co den. Až jednoho rána si ekl princ dost. Postaral se o kv tinu a na vždy odešel a už nikdy ji nespát il.

V ra

Pokra ování 8. kapitoly

Kv tina kvetla krásn , ale byla po ád pyšná a namyšlená. S ní se nedalo nic d lat. Po ád si vynýšlela p íkazy a malý princ jako poddaný po ád poslouchal. Nem l odvahu jí íct, že už ji nebude d lat sluhu. Jenže kdyby to už ekl, nohl by mít pokoj. Ale postupem asu se to zhoršovalo. A kv tina m la v tší nároky než p ed tím Chudák malý princ otro il. Kv tina byla jako v bavlnce a opakovan slyšet „P ineseš mi zást nu a k tomu zalej.“ A tak malý princ pro to došel. Ale jednoho dne už nalému princí p etekl džbán a roz ílil se a kv tin ekl „Milá kv tino, námůž obsluhování tebe dost. Já t tu zalíval, pe oval o tebe a ty si ješt porou íš? Já ti už nebudu sloužit. Kdybych t tu nezalíval, už bys tu nebyla.“ A tak si šel malý princ do svého p íbytku a byl velmi smutný. Zanedlouho byl západ slunce a když vid l, že kv tina vadne, rozeb hl se za ní a žádal o odpušt ní, ale bylo už pozd . Malý princ u kv tiny vzlykal a vy ítal si, co ud lal, ale p ed nímleželo semínko. Malý princ byl š astný a v d l, že mu kv tina odpustila. Od té doby se staral o semínko a ze semínka se brzy vyklubala kv tina. Byla na n ho moc hodná a malý princ ji neopustil. Od té doby žili spolu až do dalšího úpl ku.

Petra K.

Kv tina

Rostu si p kn na louce a znenadání se ke m p ihrne malý kluk. Co kdybych ho trochu využila, když je tu, eknu mu, aby m obsloužil, námchu na vodu. Ty jo, za íná docela pr van, pot ebovala bych zást nu. Práv jsemsi vzpomm la, že mi ve er bývá zima, eknu mu i o poklop. Ó, tady je strašná zima, vždy jsemmu o ten poklop íkala. No nic, až se vrátí, eknu mu o n j znovu. Myslím si, že je n jaký divný, copak jsemho naštvála, asi ho dopálila noje historka s drápy, ale ta v n mm la vzbudit n hu.

P íb h Kv tina

Tak dny ubíhaly a kv tina byla ímdál tímhez í a hez í. Jednoho dne ráno jsem se na ní šel kouknout a už jsem na ní volal kv tino, ora m vid la b žet. Když jsem k ní p íšel, zeptal jsem se jí „Kdy umeš?“ Odpov d la: „To já nevím podle toho, jak se o m budeš starat, malý princ, když se o me budeš hodn dob e starat, tak ti n co ukážu.“

Druhý den jsem za ní šel a cht l jsem jí zalít vodou. Kv tina odpov d la: „Dob e se o m staráš, tak za mmou p ij zítra a ukážu ti, co uním a te me zalij, chci vodu.“ Druhý den jsem p íšel a ukázala mi to tajemství. Rozvila lupeny a byla noc krásná. Svítala erven , trochu vyrostla a mla 6 trn .

Ub hly t i dny a byla tu bou e. Kv tina tam byla a íkala si „Snad na m nezapom l V tu chvíli, co to ekla, tak už jsem byl u ní a za pár hodin jsem jí znova vysadil na stejné místo. O týden pozd ji mi umela a ješt ekla: „Mám t ráda.“

Malý Princ si íká, pro na tomsv t je tolik nespravedlnosti

Radek

Kv tina

Kv tina by žila dál na planet malého prince. Rostla by, až by byla 5krát tak velká. A jednoho dne by na planetu nohl p íjít n kdo, nebo n co a zprovodit kv tina ze sv ta. Anebo by se o kv tina malý princ tak staral, že by jí vybudoval n jaké obrn ní nebo n jaký kryt a kv tina by si žila beze strachu až do smrti. Jednoho dne by na planetu p ílet l astronaut a odvezl by kv tina na Zem. Kosmonaut by usadil kv tina p íno do zahrady se spoustou kv tin a kv tina by si tam našla jiné kv tina, s kterými by si po ád jen povídala. Každý den by dostávala erstvou vodu a docela by se jí tam líbilo. Malý princ, kdyby zjistil, že kv tina je pry , tak by hned volal vesnírnou policii. Kv tin by se s dalšími kv tinami žilo dob e, ale jednoho dne by p íšel zase kosmonaut a odvezl kv tina zpátky na její planetu, a až by princ zjistil, že kv tina je zpátky, byl by noc š astrný.
THE END

Dario

Příběh o květině

Tak tedy malý princ šel další den ke květině a květině ještě spala. Malý princ k rostlině přistoupil a řekl „Vstávejte,“ ale rostlinka byla uražená, že ji vzbudil, a tak na chudáka malého prince začala křičet, že je to hlupák, ještě mu vyčítala, že jí nesundal poklop, který si rostlinka vynutila. Malý princ tedy sundal poklop a celý smutný odešel, ale rostlinka byla tak škodolibá, že na malého prince začala křičet, a když se vrátil, a malý princ se tedy vrátil a povídá: „Co jsi chtěla?“ a rostlinka mu odpověděla: „Na té tvé planetě se mi vážně nelíbí,“ a malý princ z toho byl celý nešťastný a odešel se slzami v očích. Měl sto chutí rostlinku vytrhnout ze země a zahodit, ale měl dobré srdce a neudělal to.

Další den přišel k rostlině naštvaný a vytrhl jí jeden okvětní lístek. Rostlinka byla tak naštvaná a smutná, že se rozbrečela a malému princovi to bylo jedno.

Už rostlinku ani noc nezalíval, aby poznala, jaké to je, když je někdo ošklivý jako ona.

Hanka T.

SMUTEK

Kristýna H.

Smutek je jen prázdná sk í ka,
co nemá dve e ani okénka.
Má jen v sob prázdnno,
jako vyschlé studny dno.
Je bolestivý,
ale ví o emje e ,
v tšinou íká:
„Poj a bre .“
Má na nás velký vliv,
Nemá soucit ani cit.
Je to strašidelná velká v ž,
když p ijde smutek, na posteli plakej a lež.
Smutek není zlý,
je to jen k e ,
ale jak už jsem ekla
ví o emje e .

Aneta

Prázdnota v srdci každého trápí
a trápit bude.
S tím už se nic nenad lá.
Smutek nám ubližuje
A taky nás otravuje.
Smutek bohužel k životu pat í
Každého jednou navštíví

Michal

Smutek je blbý,
Když z okna se koukám
A venku prší
A já hudbu poslouchám

Vojta

Když je někdo smutný, myslí, že nemá prožit.
Smutek je jako nenávidný nepřítel, tiše přijde a už se mu nechce pryč. Pro?
Když jsem smutný, je to, jak kdybychom to nebyli my lidé

Petr

Když mě zastihne smutek
breím
když breím
tak kleím
kdo mi nevěří
tím mým trápením

Tereza

Nesnáším tento pocit,
do srdce se ukládá bolest.
Uschovávám ten přišerný pocit.
říkám „Dej mi, bože, dej mi milost.“
Ticho se vkrádá tmou,
Nebudu volat o pomoc.
Nechci, aby někdo viděl bolest mou.
Snažím se strašně moc.

Hanka T.

Smutek je bolest, Smutek je strašný pocit,
v tvých očí jsou slzy. radáváma brečím vzteky.

Vyjadřuji protest, Musím tajně prosit,
dělají se mi s toho mrazy. Aby můj smutek nezaklely.

Bojím se, mám strach, Te už vím že smutek přejde,
že ten smutek nezníží, trpím furt, ale o to nejde.
Ten strašný pach, pro jsemsi myslela, že to nejde?
v nosu něm vyníží.

Lukáš

Z očí se mi lijou vlny
Ničí co se dá.
Hořkost cítím v hrdle
Vlny poádají
Co to je? poádají to ničí
Je mi na zvracení
Bojuji s tím ale nic
v srdci nic cítím
Neustále s tím bojuji
ošklivý pocit to je.
V pokoji je vodopád
ničí krásné vzpomínky.
Kamarádi mi pomáhají
ale nic s tím neudělají.
Rodiče mi pomohou
smutek už je zažehnan.

PUTOVÁNÍ PO PLANETÁCH

Vznik planety Fabulous

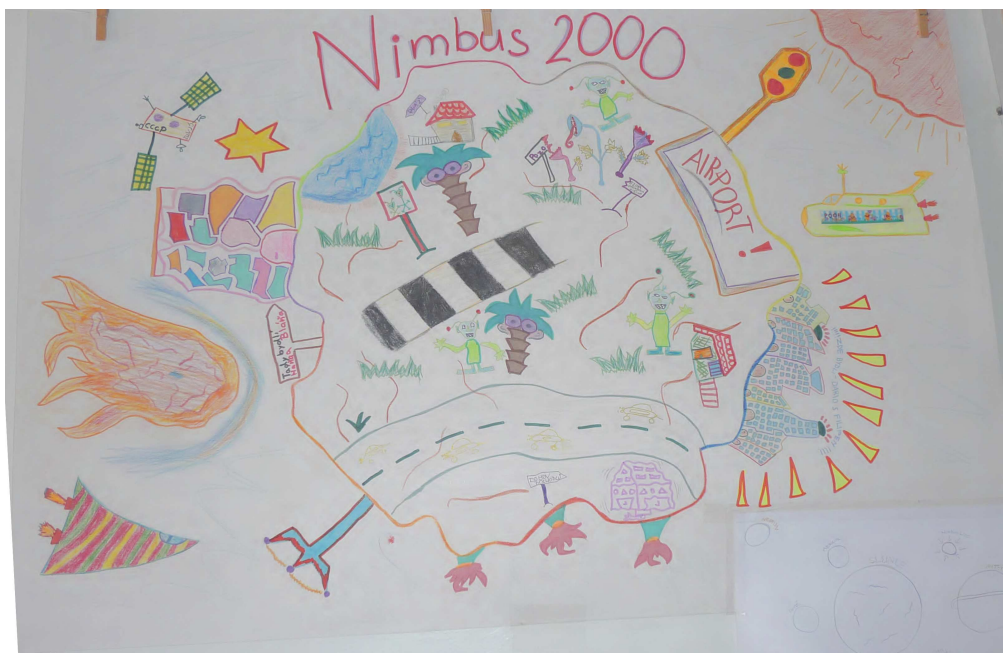
Žila bohyně Beautiful, protože záviděla Phonkovi-Jankovi jeho planetu. Řekla si, že si jednu udělá. A udělala, ale jiným způsobem než Phonk-Jank. Udělala obrovskou blátivou kouli a dala ji od slunce tak, aby bylo celý rok léto. Unést ji mezi planetu Zemi a Venuši, pojmenovala planetu FABULOUS. A posel planetu zrníky trávy, aby ten svět byl hezčí. Dala na ni i hory, skály, sopky a vody. Všem jí bylo smutno, protože planeta byla jaksi prázdná, i když tamtoho bylo hodně. Stvořila lovků Anetku a udělala jí podle toho, jak vypadala sama, ale protože v Anetce byla osamělá, vyrobila jí dalšího lovků Kristýnku, tak postupně stvořila i Markétku. Později si řekla, že stvoří dalšího lovků, ale byl tak trochu odlišný, proto bohyně Beautiful udělala rozdíl mezi klukem a holčkou. Doteď na planetě Fabulous žijí Anetka, Kristýnka a Markétka s Tomem v klidu a pohodě a mají se báječně.

Kristýna H., Aneta, Markéta, Tomáš K.

Nimbus 2000

Jednoho dne se meteorit srazil s planetou Patriot a vznikla planeta Nimbus 2000. Za pár dní na planetu přiletěl vesmírný modul a z něj na planetu vystoupili dva rudí mimozemšťané a začali budovat první stavby. Asem se na planetu přistihovali další a další mimozemšťané a planeta dostala život.

Dario, Filip, Hanka Š., Blanka

Za átek života na Pando e

Dne 2.2. 2222

as 22.22 se stalo n co hrozného, vybuchla sopka Svatá Helena. Zemelo 22 222. Když Svatá Helena vybuchla, vyst elila kus lávy o rozm rech 222 222 222 km. A na ten kus lávy se za aly napojovat hv zdy a vznikla Panorána. Létała, jak cht la, a necht la se p ídat do slune ní soustavy. A jednoho dne nabourala do sondy. Našt stí z stala celá, od té doby je ve slune ní soustav . Po n jakém ase se Panorána st etla se Zemí a p ežili jen 4 lidé: Kikina, Vojta, Terka, Lukáš.

as utíkal rychle. Náhle p ílet li 3 mimozemš ané a my jsme se s nimi sp átelili. Od té doby jsou to naši kamarádi. Jeden se jmenoval Pan, druhý Do a t etí Ra. Planetku jsme pojmenovali po nich Pandora.

Kristýna V., Tereza, Vojta, Lukáš

Mýtus o planetě Miraha

Byla jednou jedna bohyně Miraha, která vládla všem ročním obdobím kromě jara. Jaro se jí moc nelíbilo. Jednou jí bylo velmi teplo, a tak si pomyslela, že vytvoří nějakou planetku, kde by se mohla zchladit, tak vytvořila léto. To vytvořila tak, že vzala kus slunce a dala ho do planetky. Pak jí byla zase noc zima a tak vytvořila zimu. Tu vytvořila z peří a vaty. Miraha moc ráda podzim tak si vzala barevné listí a uložila ho do malé planetky, která zůstala jmenována po bohyni. Jmenovala se MIRAHA. Bylo jí tam velmi smutno, a proto vytvořila nějakou dívku, která byla její kamarádka - Hanka. Pak si pomyslela, že by chtěla mít na planetě nějaké kluky. Tak se zeptala svého bratra Mireka, a s ním zkusí vytvořit kluka Michala. To se jí povedlo. Byla z toho tak šťastná a chtěla stvořit ještě jednoho kluka, ale moc chtěla, aby jí naučil jezdit na snowboardu. A tak vznikl Radek, který umí dobře jezdit na snowboardu. Hanka jezdila na koni a Michal míchal koktejly ve stánku u Widlí.

Hanka T., Michal, Radek

Orošina

Na počátku byla malá hvězdička, která jen tak blikala. Po dlouhém nekonečném se hvězdička proměnila v barevnou zář. Plála modře, žlutě, oranžově, zeleně, hnědě, šedě a nakonec černě. Největší byla barva černá. Rozlila se na všechny strany a vyrostl z ní Vesmír. Do černé se rozsypany kapky šedé barvy. Ty pytlily se jako drahokany.

Z hnědé se vytvořila země. Pak začala proudit z Vesmíru Modro a planetu zahálil modrý závoj. Zhoustl a proměnil se ve vodu. Celá planeta byla pokryta nekonečným oceánem. Z oceánu vystoupila obrovská hora a z ní vystoupila bohyně Orošina. Pohrávala si se žlutými a oranžovými paprsky, chytala je do dlaní a z jejich rukou a svým dechem je rozpálila do ruda. Zelenými paprsky udeřila o horu, až se rozlétly po celé planetě. Vyklíily z nich vysoké stromy. Náhle byla planeta celá zelená, plná bohaté trávy a stromů. Bohyně se zde líbila, ale cítila se osamělá. Slza stesku jí ukápla do oceánu. Ve vodě slza ožila a zrodila se Bytost. Při pohledu na tuto krásu se bohyně rozplakala. Šťastím z každé slzy vyrostla nová bytost. Bytosti osídlili planetu a vznikla nová civilizace. Na počest své bohyně nazvaly Bytosti planetu Orošina.

Petra K., Tomáš P., Kryštof, Petr N.

ÍM BYCH CHT L BÝT

Filip

Cht l bych být vojákem nebo hasičem

Dosáhnou bych cht l toho, že bych byl d ležitý ve své profesi

Musel bych si vylepšit fyziku a trošku shodit, protože v tomhle povolání je to hodnota. A musel bych umět cizí jazyky a některé jiné podmínky, jako jsou český jazyk a matematika, když by mi tyto podmínky šly na výbornou, tak by mi to v něm život hodně pomohlo.

Dario

Cht l bych být architektem nebo počítačovým programátorem. Dosáhnout bych cht l toho, že bych byl slavný badmintonista. V povolání by mi pomohla matematika. Když ji budu dobře umět, můžu toho dlat hodně. Badminton mě baví a architekt a počítačový programátor je zajímavé povolání.

Hanka T.

Cht la bych být trenérkou koní, ale opravdu jen koní. Žádné děti u mě nechci. Cht la bych si zařídila stáj a v ní nějaké dobré koně, které budu trénovat a vychovávat. Cht la bych dosáhnout toho, že budu jezdit na závody v parkuru.